

DAĞA TIRMANAN KEDİ;

MUSTAFA
ORAKÇI

RESİMLEYEN
BERK ÖZTÜRK

DAĞA
TIRMANAN
KEDİ;

MUSTAFA ORAKÇI

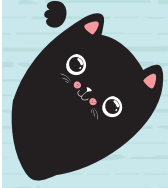

DAĞA TIRMANAN KEDİ

Alp Dağları'na çıkmak isteyenlerin uğradığı bir yerdir burası. Hemen arkada, boylu boyunca uzanan dağın zirvesine çıkmak isteyen dağcılar önce buraya uğrar, son hazırlıklarını yapar, bir şeyler atıştırır ve tırmanışa başlar. Bu durağın, dağcıları da rüzgârı da eksik olmaz. 3200 metreden daha yüksekte olan bu yere, dağcılardan başkası da çıkmaya pek cesaret edemez. Dağa çıkmaya cesareti olmayanın, bu kadar yüksekte işi de olmaz.

Yazları rüzgârın, kışları karın ve buzun eksik olmadığı bu yerde, sadece dağcılar olmaz elbette. Bu ilginç yerin birkaç kedisi de var. Size uzun uzun dağcılardan söz etmek istemiyorum. "Dağcılar şöyle, dağcılar böyle..." demek gibi bir niyetim yok. Zaten bu dağa çıkmaya cesaret eden dağcıları anlatan hikâyeler vardır. Benim size anlatmak istediğim, bir dağcı ya da başka şekilde söylemek gerekirse bir insan değil. Bu

hikâyenin kahramanı bir kedi... Kahramanımız, biraz önce sözünü ettiğim kedilerden sadece biri...

Daha yaşını doldurmamış ve kendisini bildi bileli burada olan bir kediden bahsedeceğim size. Bu kedi, diğerlerinden oldukça farklı üstelik... Zaten bu kediye anlatmamın sebebi de, onu dünyadaki diğer tüm kedilerden ayıran bu özelliği. Özelliği neydi, diye mi soruyorsunuz? Bu kedinin bir amacı vardı.

Annesini, babasını, kısacası hiç kimseyi hatırlamıyordu. Nerede doğduğunu da burada ne işi olduğunu da bilmiyordu... Bu soruların cevabını düşünmek, onu deli ediyordu. Her şeyden kaçıp bu dağ başını terk ederek, aşağılara inmeye de cesaret edemiyordu. İçinden bir his, her şeyin cevabının yukarıda, dağın zirvesinde olduğunu söylüyordu ona... Dağın zirvesine baktı. Tıpkı binlerce, milyonlarca defa yaptığı gibi... Gökyüzüne, yıldızlara baktı. Burayı terk edemezdi ya da tek başına dağa tırmanıp aradığı cevapları bulamazdı. Sadece bekledi kedi. Buradayken uzun uzun beklediği gibi, yine bekledi. Günlerce, haftalarca, aylarca bekledi. Onu dağa çıkaracak kişiyi...

Beklediği o kişiyle dağa tırmanacak ve aradığı soruların cevaplarını bulacaktı.

Kedi, diğer kedilerin de bulunduğu verandadan ayrıldı ve metal süt kabının olduğu girişte, merdiven altındaki küçük yere girdi. Yarisına kadar dolu olan tasından birkaç yudum aldı. Sonra birkaç yudum daha aldı. Artık hazırды, dışarı çıktı. Verandada sohbet eden ve gülüp eğlenen dağcılara baktı.

— İnsanlar işte... Sözlerinde durmuyorlar. Biz kediler gibi mükemmel değiller. Bir insan söz verdiğinde tutmalı. Zaten biz kediler gibi olmalarını beklemek de boşuna... Büyük eksikleri var. Kuyrukları bile yok.

Kedi, her gece olduğu gibi, dağın eteklerinde kendine uyuyacak yer aramak için uzaklaştı. Karanlığın içine girdi. İnsanların çok olduğu ve çok gürültü yaptıkları yerden uzaklaşıp, huzur içinde düş göreceği bir yer aradı.

Havanın güzel olduğu yani yıldızların ve dağın zirvesinin görüldüğü her gece aynı şeyi yapardı. Evlerin ışıklarının kaybolduğu, bunların yerine

yıldızların ışıklarının belirlediği bir yer buluncaya kadar yürürdü.

Kendisine büyük bir kaya buldu. Sonra da üstüne çıkıp kıvrıldı. Yarı kapalı gözlerle gökyüzüne, yıldızlara baktı uzun uzun. Işıklarının bir azalıp bir çoğalmasını seyretti. Sonra da karanlıkta güçlkle seçebildiği dağın zirvesini gördü. Gözlerini kapattı. Uzun süre açmadı... Aşağılardan gelip dağın yamacında uğuldayan rüzgârın sesini dinledi. Bu ses, otele duyduğu bütün müziklerden daha güzel geldi ona...

Hava güzeldi, bulutlar yoktu. Yıldızlar da kuyruğuna değecek kadar yakındı.

“Rüya görmek için mükemmel bir gece...” diye düşündü. Her seferinde buralara gelip defalarca uyumuş ve rüyasında annesini görmeye çalışmış, ama bir türlü başaramamıştı. Annesinin yüzünü unutmuştu. Belki rüyamda da olsa annemi görürüm, hem belki hatırlarım diye düşündü ve gözlerini kapattı. Uykuya daldı.

